'I've got to be near you every night, every day

I couldn't be happy any other way

It must be love…'

(เพลง It Must Be Love ศิลปิน Madness)

1
ท้องฟ้าขนมสายไหม

NATEE PATTANA SCHOOL (โรงเรียนนทีพัฒนา)

ฉันวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในรั้วโรงเรียนหลังจากแลกบัตรกับพี่ยามเสร็จ แถมยังต้องคอยระวังบรรดาขนมกับเครื่องดื่มที่อยู่ในถุงกระดาษไม่ให้หกเลอะเทอะอีกด้วย บรรยากาศโรงเรียนช่วงปิดเทอมเงียบเชียบไร้ผู้คน นอกจากพี่ยามที่นั่งกระดกเครื่องดื่มชูกำลังก็คงมีแต่ฉันล่ะมั้งที่เป็นสิ่งมีชีวิตในรั้วโรงเรียนตอนนี้

ถ้าไม่มีประชุมสภานักเรียน ฉันคงไม่โผล่มาที่นี่หรอก

วันนี้ฉันอุตส่าห์แต่งตัวมาอย่างสวย (คิดเอง) หวีผมมาอย่างดี (อันนี้ก็คิดเอง) แต่ตอนนี้ทั้งชุดทั้งผมยุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิงไปหมด ให้ทำไงได้ล่ะ ในเมื่อฉันต้องวิ่งไล่ซื้อเสบียงที่สมาชิกคนอื่นสั่งจนทำให้มีเวลาในการเตรียมห้องประชุมน้อยลงทุกที ฉันรู้ดีน่ะสิ ว่าหากสมาชิกคนอื่นมาถึงโดยห้องยังไม่พร้อมประชุม คนที่จะต้องโดนบ่นจนหูชาก็คือฉันเนี่ยแหละ

ใช้เวลาไม่ถึงห้านาทีฉันก็มาหยุดหายใจหอบตรงหน้าห้องประชุม

ฉันใช้หัวไหล่ดันประตูเข้าไปด้านใน วางข้าวของในมือบนโต๊ะหลังห้อง

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 7 3/2/2563 BE 11:22

และเท้าแขนพยายามปรับลมหายใจให้เป็นปกติ

แฮกๆๆ เหนื่อยชะมัด!

ความจริงแล้วตำแหน่งของฉันคือเลขาฯ ของประธานนักเรียน ไม่รู้ทำไมทุกคนถึงปฏิบัติต่อฉันราวกับเป็นคนรับใช้ประจำสภานักเรียนด้วยนะ ฉันก็แค่ปฏิเสธคนไม่เก่ง พอโดนใช้ครั้งแรกมันก็มีครั้งที่สองที่สามตามมา รู้ตัวอีกทีฉันก็ตกอยู่ในสถานะคนรับใช้ไปแล้ว บ้าบอที่สุด

แต่ช่างเถอะ รีบทำให้จบๆ ดีกว่า

ฉันหยิบเอกสารการประชุมที่ตัวเองนั่งพิมพ์ทั้งคืนออกมาจากกระเป๋าไล่วางบนโต๊ะตัวยาวตามตำแหน่ง จัดวางให้ตรงกับเก้าอี้ จากนั้นมาหยุดยืนตรงตำแหน่งหัวโต๊ะที่เป็นจุดศูนย์กลางของห้อง ฉันวางเอกสารด้วยความระมัดระวัง จัดองศาของกระดาษให้เสมอกับขอบโต๊ะ พยายามใส่ใจรายละเอียดมากกว่าตำแหน่งที่นั่งของคนอื่น

จะหาว่าลำเอียง ฉันก็ขอยืดอกรับคำนั้นอย่างเต็มใจ เพราะเหตุผลที่ทำให้ฉันพิถีพิถันในการแต่งตัวเป็นพิเศษก็คือเจ้าของที่นั่งตำแหน่งนี้น่ะล่ะ

พอทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย ฉันจึงเดินไปหยุดตรงหน้ากระจกที่แขวนอยู่ตรงบานประตูหน้าห้องเพื่อตรวจสภาพของตัวเอง

โอเค แย่อย่างที่คิดเอาไว้ไม่มีผิด

ไม่อยากจะยอมรับเลยว่าผู้หญิงใบหน้าลูกครึ่ง ผมเผ้ายุ่งเหยิงสภาพเหมือนเพิ่งวิ่งสี่คูณร้อยมาหมาดๆ ในกระจกคือฉันเอง

ฉันเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน ซึ่งได้โครงหน้าทางตะวันตกและสีผมน้ำตาลทองจากพ่อมาเต็มๆ แถมกระตรงโหนกแก้มและสันจมูกมาให้ด้วยเป็นกิมมิก นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนนี้มาจากแม่ที่เป็นคนไทย แต่ไอ้ดวงตากลมโปนแปลกๆ นี้ไม่รู้ได้จากใครมาฮะ มันทำให้ฉันดูน่ากลัวจนถูกล้อว่าหน้าเหมือนตุ๊กตาผีบ่อยๆ หากใครนึกภาพไม่ออก คุณสามารถค้นหาคำว่า 'แอนนาเบลล์' ในอินเตอร์เน็ตได้เลย จะเจอหน้าฉันโชว์เด่นหรานั่งยิ้มแฉ่งบนเก้าอี้ไม้ขึ้นมาทันที ฮือออ

แล้วดูตอนนี้สิ เพราะตั้งหน้าตั้งตาวิ่งมันเลยทำให้ผมที่หวีมาอย่างดีดีดเด้งเสียทรงไปหมด ไหนจะเสื้อผ้ายับยู่ยี่เหมือนตากแห้งเสร็จก็สะบัดๆ

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 8 3/2/2563 BE 11:22

แล้วเอามาสวมเลย เสริมบารมีความตุ๊กตาผีให้ตัวเองเข้าไปใหญ่

เด็กลูกครึ่งในโรงเรียนคนอื่นมักจะได้รับความสนใจ สวยบ้าง ฮอตบ้าง เพอร์เฟ็กต์บ้าง แต่คำพวกนั้นมันใช้ไม่ได้กับฉันเลยสัก...

ปัง!

จังหวะที่กำลังยืนสางผมตัวเองให้เข้าที่อยู่นั่นเอง บานประตูก็ถูกเปิดพรวดเข้ามาอย่างรวดเร็ว...เร็วจนไม่ทันตั้งตัว มันเลยเหวี่ยงกระแทกหน้าฉันอย่างจังจนหน้าหงาย

"โอ๊ย!"

ปลายจมูกชาวาบ ฉันยกมือขึ้นตะครุบจมูกและแว่นตาตัวเองด้วยความตกใจ โชคดีที่มันไม่ได้หักหรือมีเลือดไหล แต่สิ่งที่ฉันตกใจมากกว่าคือผู้ชายที่เป็นคนเปิดประตูเข้ามาต่างหาก

นี่มัน...

"ขอโทษที ฉันไม่รู้ว่าเธอยืนอยู่หลังประตู"

ใบหน้าสมบูรณ์แบบของเขาทำให้ฉันลืมความเจ็บไปชั่วขณะ

เขายังคงหล่อ ดูสุขุมเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน เส้นผมสีดำยาวปรกหน้าผาก ดวงตาเรียวสีดำมองมาที่ฉันเต็มไปด้วยความตกใจ ริมฝีปากของเขาอวบอิ่มเหมือนอมยิ้มสีสด

"มะ...ไม่เป็นไร" ฉันตอบตะกุกตะกัก หัวใจเริ่มเต้นผิดจังหวะ ทั้งเจ็บทั้งตกใจที่เห็นเขาอยู่ตรงหน้า

"แน่ใจนะ?" ร่างสูงหรี่ตามองและขยับเข้ามาใกล้ "เอามือออกหน่อยสิ"

"อื้ม"

ฉันค่อยๆ เลื่อนมือออกจากจมูก อีกฝ่ายโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้จนฉันได้กลิ่นน้ำหอมสะอาดๆ โชยมาจากตัวเขา ฉันกลั้นหายใจโดยอัตโนมัติและจิกขาตัวเองเพื่อเรียกสติ

"จมูกเธอแดงแจ๋เลย เดี๋ยวฉันไปหาน้ำแข็งมาประคบให้"

"ไม่...ไม่เป็นไรจริงๆ"

"แต่ว่า..."

"เห็นตัวเล็กแบบนี้ แต่ฉันแข็งแรงมากนะจะบอกให้" ฉันโพล่งออกไป

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 9 3/2/2563 BE 11:22

เสียงดังกว่าปกติ "โดนแค่นี้ถือว่าเล็กน้อยมาก ฉันยืนให้นายเปิดประตูกระแทกใส่ทั้งวันยังได้เลย"

ยะ...หยุดพูดได้แล้ว!

ถึงจะตะโกนบอกตัวเองในหัวแบบนั้นหลายครั้ง แต่ร่างกายของฉันกลับไม่ให้ความร่วมมือ ฉันไม่ชอบนิสัยที่ตื่นเต้นแล้วต้องพล่ามอะไรไร้สาระออกไปเลย ให้ตายเหอะ

"เพราะฉะนั้นนายไม่ต้องกังวลหรือรู้สึกผิดเลยนะ ฉันไม่เป็นอะไรจริงๆ ฮะๆ แหะๆ"

"ฉันไม่ได้อยากให้การเปิดประตูชนเธอเป็นการทักทายครั้งแรกของเราในรอบหลายสัปดาห์หรอกนะ เพราะฉะนั้น...สวัสดีอย่างเป็นทางการนะ เจลลี่"

ความรู้สึกข้างในของฉันกระตุกวูบตอนที่ได้ยินชื่อตัวเองหลุดออกมาจากริมฝีปากของเขา มันเป็นแบบนี้มาเสมอ

"สวัสดีอย่างเป็นทางการนะ ทอม" ฉันตอบกลับพร้อมโบกมือหย็อยๆ

ทอมเดินเข้ามาในห้องประชุมพร้อมถุงกระดาษสีน้ำตาล เขาสวมเสื้อเชิ้ตโอเวอร์ไซส์สีขาวสะอาดคู่กับกางเกงยีน วันนี้เขายังคงแต่งตัวสบายๆ แต่ออกมาดูดีเหมือนเดิม ร่างสูงทิ้งตัวตรงเก้าอี้ที่อยู่ตรงกลางห้อง ตำแหน่งที่ฉันใส่ใจในการจัดวางเอกสารเป็นพิเศษน่ะล่ะ

"วันนี้นายดูดีนะ" ฉันโพล่งออกไปอย่างลืมตัว "เอ่อ...หมายถึงเสื้อผ้าไม่สิ นายก็ด้วย ยิ่งแต่งตัวแบบนี้ยิ่งดูดีเข้าไปใหญ่เลยนะ"

โอ๊ยยย พล่ามอะไรของเธอฮะ เจลลี่!

"ฉันก็ชอบชุดเธอนะ สีสวยดี"

หัวใจของฉันพองโตตอนที่ได้ยินประโยคนั้น แม้ว่าเขาจะพูดโดยที่สายตายังจับจ้องอยู่บนเอกสารตรงหน้าก็ตาม ได้ยินเขาชมแบบนี้ก็อดอมยิ้มไม่ได้ ก็...ฉันอุตส่าห์แต่งตัวให้ดีเพื่อมาเจอเขาด้วยนี่นา

ฉันหลุบตาลงมองเสื้อคอกลมลายดอกเดซี่กับกางเกงยีนขายาว ดีนะที่หยิบคาร์ดิแกนไหมพรมสีเหลืองสวมทับมาอีกที ไม่งั้นคงดูจืดชืดยิ่งกว่านี้แน่ๆ

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 10 3/2/2563 BE 11:22

"ขอบ...ขอบใจ"

"ปิดเทอมเป็นไงบ้าง" ทอมเงยหน้าถาม

"ฮะ? ก็แบบว่า..."

นี่...เขากำลังชวนฉันคุยงั้นเหรอ ฉันเม้มริมฝีปากแน่นอย่างกลั้นยิ้มก่อนจะตอบเขาออกไปด้วยน้ำเสียงปกติสุดๆ

"ยุ่งๆ เรื่องงานน่ะ"

"เธอทำงานด้วยงั้นเหรอ"

"อื้ม ฉันเพิ่งเริ่มทำงานพาร์ตไทม์ได้หนึ่งเดือนเนี่ยแหละ" ฉันเกาหูแก้เขิน "แล้วนายล่ะ"

"ฉันไปพักผ่อนที่บ้านพักตากอากาศของครอบครัวที่เชียงใหม่ แล้วเมื่อวานเพิ่งกลับมาจากญี่ปุ่น"

เรื่องนั้นฉันรู้อยู่แล้วน่ะ เพราะช่วงที่ผ่านมาฉันเห็นเขาโพสต์รูปถ่ายบนเฟซบุ๊กผ่านตามาบ้าง ที่ถามออกไปเพราะอยากให้บทสนทนาของเราสองคนซึ่งนานๆ ทีจะมีไม่จบเร็วเกินไป

รู้ตัวอีกทีเราสองคนก็ตกอยู่ในความเงียบอีกจนได้ เงียบจนฉันได้ยินเสียงเขาพลิกหน้ากระดาษในมือชัดเจน ใจหนึ่งก็ประหม่าที่ฉันกับเขาได้มีช่วงเวลาร่วมกันตามลำพัง อีกใจก็กลัวว่ามันจะทำให้เขาอึดอัด

"ฉันซื้อของมาฝากด้วย"

ทอมทำลายความเงียบขึ้นมาพร้อมกับยกถุงกระดาษสีน้ำตาลขึ้นวางบนโต๊ะ

"ฮะ?"

"ตอนแรกว่าจะให้พร้อมกับคนอื่น แต่ไหนๆ เราก็อยู่ด้วยกันแล้ว ฉันให้เธอก่อนเลยก็แล้วกันนะ"

ร่างสูงส่งกล่องกระดาษสีเขียวมะนาวมาตรงหน้าฉัน

"บัตเตอร์เค้กน่ะ เพื่อนที่ญี่ปุ่นแนะนำมาว่ากำลังเป็นที่นิยม ฉันเลยซื้อมาฝาก"

"ขอบใจนะ"

ฉันรับกล่องบัตเตอร์เค้กมาถือไว้ มันเบา แต่กลับทำให้ความรู้สึก

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 11 3/2/2563 BE 11:22

ข้างในใจฉันเสียศูนย์แปลกๆ ฉันเกือบหลุดยิ้มเลี่ยนออกไปอยู่แล้วเชียว ดีนะ หยิกขาตัวเองทัน

"ไม่เป็นไร"

"อ้อ ฉันซื้อเครื่องดื่มมาให้นายด้วยนะ" ฉันรีบเดินกลับไปหลังห้อง เพื่อหยิบเครื่องดื่มของเขาออกมาให้ "อเมริกาโนของนาย"

"ฉันไม่ได้สั่งนะ"

"อ่า...ฉันรู้ว่านายไม่ได้สั่งเหมือนคนอื่น"

ทอมเป็นคนเดียวที่ไม่ได้ร้องขอเครื่องดื่มและขนมในห้องแชตของสภานักเรียนเมื่อเช้า แต่จะให้ฉันเมินเขาได้ไงล่ะ ฉันต้องทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีจริงมั้ย ฉันคือเลขาฯ ของเขาเชียวนะ จะปล่อยให้ประธานนักเรียนอย่างเขาพูดจนคอแห้งโดยไม่มีน้ำให้ดื่มได้ไงล่ะ

"ฉันต้องดูแลนายให้ดีไม่ใช่เหรอ มันเป็นหน้าที่ของฉันที่ต้องดูแลประธานนักเรียนให้ดีน่ะ"

"ขอบใจ"

"อื้ม"

ยังไม่ทันจะได้พูดต่อ ประตูห้องประชุมก็ถูกเปิดพรวดเข้ามาอีกครั้ง พร้อมกับสมาชิกในสภานักเรียนคนอื่นๆ ทยอยเดินเข้ามาในห้อง

จากความเงียบถูกแทนด้วยเสียงพูดคุยจอแจ ทุกคนเข้ามาทักทายทอมเสียงใสโดยมองข้ามฉันไป ซึ่งฉันชินแล้วล่ะ อีกอย่างฉันไม่ชอบให้ตัวเองตกเป็นที่สนใจของใครอยู่แล้ว ฉันจึงเดินไปหยิบเครื่องดื่มมาวางตามตำแหน่งที่นั่งของแต่ละคน

ข้อดีของฉันในฐานะเลขาฯ คือฉันจำของโปรดแต่ละคนได้ดี อย่างของมาร์กหัวหน้าฝ่ายบริหารวิชาการชอบลาเต้เย็นเพิ่มชอตกาแฟ บีมหัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไปชอบชานมไข่มุกร้านหน้าโรงเรียน จูริหัวหน้าฝ่ายงบประมาณชอบสตรอเบอรี่สมูธตี้ ซึ่งมันก็เอาไปต่อยอดอะไรไม่ได้หรอกนะ นอกจากป้องกันไม่ให้ตัวเองถูกบ่นเรื่องซื้อของมาผิดน่ะ

"ชาเขียวปั่นของเธอ ทับทิม" ฉันวางแก้วชาเขียวปั่นข้างหัวหน้าฝ่ายกิจการนักเรียน ทับทิมมีเส้นผมสีดำยาวตรง หน้าม้ารับกับโครงหน้าของเธอ

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 12 3/2/2563 BE 11:22

ได้อย่างไร้ที่ติ

"เดี๋ยวก่อน..." ทับทิมเอ่ยหลังจากลองดูดไปหนึ่งอึก สีหน้าของเธอทำให้ฉันเหงื่อตก ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ "ฉันสั่งเหรอว่าหวานน้อย"

"เอ่อ...เปล่า"

"แล้วทำไมเธอถึงเอาแบบหวานน้อยมาให้ฉันล่ะ" สาวผมหน้าม้าสีดำชักสีหน้า คนอื่นในห้องประชุมเริ่มหันมองฉันกับทับทิม

อ่า...ฉันไม่ชอบที่ตกเป็นจุดสนใจในเรื่องแบบนี้เลย

"ปกติเธอดื่มแต่เมนูหวานน้อยไม่ใช่เหรอ"

"ใช่ แต่วันนี้ฉันอยากกินหวานปกติ เธอรู้มั้ยว่าวันนี้มันร้อนมากแค่ไหน ร่างกายของฉันต้องการน้ำตาล"

"ฉันไม่รู้"

"คราวหน้าหัดถามให้ดีก่อนที่จะซื้อสิ"

"พอเถอะทับทิม" ทอมพูดแทรกขึ้นมา "เราเริ่มประชุมกันเลยดีกว่า"

ทับทิมจิ๊ปากอย่างขัดใจ ถึงเธอไม่ได้พูดอะไรออกมา แต่ฉันสามารถรับรู้คำพวกนั้นได้จากดวงตาสีดำสนิทของเธอ ฉันจึงค่อยๆ เดินกลับไปนั่งประจำที่ของตัวเอง

ทอมเหลือบมองฉันเล็กน้อย ก่อนจะหันไปกล่าวเปิดการประชุม

"เอาล่ะ สวัสดีทุกคนอีกครั้ง เพื่อไม่ให้เสียเวลาฉันขอเปิดประชุมการทำงานของสภานักเรียนในเทอมสองเลยละกัน อย่างที่รู้กันว่าเทอมสองเราจะมีกิจกรรมเยอะกว่าเทอมแรก เพราะฉะนั้นทับทิมจะเหนื่อยหน่อย แต่ไม่ต้องห่วงเพราะฉันจะหาเวลาเข้าไปช่วยดูแลด้วยอีกที ก่อนจะไปที่เรื่องกิจกรรม ฉันขอเริ่มที่เรื่องวิชาการของมาร์กละกัน"

จากนั้นมาร์กก็เอ่ยปากรายงานขอบเขตงานของตัวเองที่ผ่านมาและพูดถึงทิศทางในเทอมต่อไป ส่วนฉันก็มีหน้าที่จดรายละเอียดที่พวกเขาพูดแล้วค่อยเอาไปพิมพ์ทำเป็นรายงานการประชุมส่งให้ผู้อำนวยการโรงเรียนทีหลัง

"จดอยู่รึเปล่า" ฉันสะดุ้งเล็กน้อยตอนที่ทอมสะกิดถาม

"อะ...อื้ม จดอยู่"

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 13 3/2/2563 BE 11:22

ฉันตอบตะกุกตะกักก่อนจะก้มหน้าก้มตาจดรายละเอียดที่หัวหน้าฝ่ายบริหารงบประมาณกำลังพูด โดยที่หัวใจเต้นรัวตลอดเวลา

ทำไมวันนี้เขาถึงดูหล่อกว่าทุกวันนะ หรือเป็นเพราะเขาตั้งใจช่วยฉันจากยัยมารร้ายทับทิมนั่น หัวใจฉันถึงอยู่ไม่สุขแบบนี้

การประชุมวันนี้ก็วุ่นวายเหมือนอย่างทุกครั้ง โดยส่วนใหญ่จะเป็นโครงการที่เราวางแผนมาตั้งแต่เทอมที่แล้ว อาจจะมีปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์บ้างเล็กน้อย แถมยังมีกิจกรรมใหม่เข้ามาแทรกด้วย ไหนจะเรื่องงบประมาณ มันเลยทำให้เกิดสงครามประสาทเล็กๆ ขึ้น ผลกรรมดันมาตกที่ฉันต้องเร่งมือจดคำพูดยิกๆ ลงให้ทันอย่างขะมักเขม้น กว่าจะจบเล่นเอาปวดข้อมือไปเลยแฮะ

"เทอมนี้เราจะมีหลายกิจกรรมที่ต้องแข่งขันกับเด็กแยมส้มด้วย เพื่อรักษาหน้าตาและเกียรติของโรงเรียน เราจะแพ้พวกนั้นไม่ได้"

'เด็กแยมส้ม' คือฉายาที่โรงเรียนเราตั้งให้เด็กนักเรียนของโรงเรียนอาคิราวิทยา ซึ่งเป็นอริตัวฉกาจของโรงเรียนเรา ที่เรียกเด็กแยมส้มก็เพราะสีประจำโรงเรียนอาคิราวิทยาคือสีส้ม ส่วนแยมนั้นใช้สื่อถึงความเหยาะแหยะ มันเหมือนเป็นการเยาะเย้ยเด็กของโรงเรียนนั้นไปในตัวว่าพวกเขาเป็นคนไม่เอาไหน เละเทะเหมือนแยม

"หวังว่าเทอมสองเราจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพให้เหมาะสมกับที่นักเรียนคนอื่นเลือกพวกเราเข้ามารับหน้าที่นี้เหมือนกับเทอมที่ผ่านมานะ พวกเรามาชนะพวกเด็กแยมส้มไปด้วยกันเถอะ"

ทอมกล่าวปิด ตอนที่ฉันขีดเส้นใต้หน้ากระดาษเพื่อแสดงสัญลักษณ์สิ้นสุดการประชุมพอดี

จากนั้นสมาชิกคนอื่นๆ ก็พากันพูดคุยเล่นกันนอกเรื่องการประชุม ในขณะที่ฉันลุกขึ้นเก็บข้าวของ เตรียมตัวทำความสะอาด

ใช่ หน้าที่นี้ก็ตกเป็นของฉันเหมือนเดิม

สาบานว่าฉันเป็นเลขาฯ ของประธานนักเรียนจริงๆ นะ ไม่ใช่แม่บ้าน แต่ฉันขี้เกียจมีปัญหากับทางโรงเรียนน่ะ ว่าทำห้องประชุมเลอะเทอะ คิดในแง่ดีคือเสริมภาพลักษณ์ให้คณะสภานักเรียนดูมีบารมีและน่าเคารพมากยิ่งขึ้น

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 14 3/2/2563 BE 11:22

ก่อนที่เราจะไปจัดการเรื่องวินัยของนักเรียนคนอื่น เราก็ต้องทำตัวเองให้มีวินัยเสียก่อน พอคิดถึงสายตาที่ทุกคนมองมาที่คณะสภานักเรียนด้วยความชื่นชม ฉันก็หายเหนื่อยแล้วล่ะ อีกอย่างฉันอยากทำให้คณะสภาดูสง่าไร้ที่ติเหมือนที่รุ่นพี่รุ่นก่อนๆ เคยทำกันมา ตำแหน่งพวกนี้ศักดิ์สิทธิ์นะจะบอกให้

"ก่อนกลับฉันซื้อบัตเตอร์เค้กมาฝากจากโตเกียวด้วย"

ระหว่างที่กำลังกวาดห้องอยู่นั่นเอง ฉันเหลือบไปเห็นตอนที่ทอมหยิบกล่องบัตเตอร์เค้กขึ้นมาแจกจ่ายให้เพื่อนๆ ทุกคนพอดี แต่สิ่งที่สะดุดตาฉันคือสีของกล่องกระดาษพวกนั้นต่างหากเล่า

แปลกตรงที่...ของฉันเป็นกล่องสีเขียวมะนาว แต่ของคนอื่นเป็นสีเหลืองอ่อน ส่วนตราชื่อร้านเหมือนกันเด๊ะ นี่มันเรียกว่าแปลกใช่มั้ย

"ฉันไปก่อนนะ" ฉันสะดุ้งเล็กน้อยตอนที่ทอมตะโกนบอกจากหน้าห้อง

"โอเค ไว้เจอกันวันเปิดเทอม"

"อื้ม บาย"

ฉันโบกมือลาให้เขา ก่อนจะตั้งหน้าตั้งตากวาดห้องต่อ เก็บแก้วน้ำใส่ถุงขยะตามหน้าที่ของตัวเอง หลังจากทุกคนออกไปหมดแล้ว ห้องก็ตกอยู่ในความเงียบเหมือนตอนแรกที่ฉันเข้ามาอีกครั้ง นอกจากนั้นมันยังมีคำถามที่ตกค้างอยู่ในใจ

ทำไมมีแค่ฉันคนเดียวที่แปลกจากคนอื่นล่ะ

ไม่ได้หมายถึงหน้าที่ในสภานักเรียนหรอกนะ (อันนั้นแปลกอยู่แล้ว) ฉันหมายถึงบัตเตอร์เค้กที่ทอมซื้อมาฝากจากญี่ปุ่นน่ะ

ทั้งที่ซื้อร้านเดียวกัน โลโก้เดียวกัน แต่กล่องของฉันกลับแตกต่างจากเพื่อน ฉันไม่ได้ตาบอดสีหรอกนะ เห็นชัดเจนว่ามันคนละสีจริงๆ หรือว่า...

ครืดๆ

ฉันเผลอปล่อยไม้กวาดหลุดมือด้วยความตกใจพร้อมกับมองโทรศัพท์มือถือที่สั่นอยู่บนโต๊ะ พลันเดินไปดูก็พบว่าเป็นแม่ที่ส่งข้อความมาบอกว่าใกล้จะถึงโรงเรียนแล้ว

ตายจริง ฉันต้องรีบเร่งงานตรงนี้แล้ว ขืนไปช้ามีหวังโดนแม่บ่นหูชาอีกแน่ๆ

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 15 3/2/2563 BE 11:22

หลังจากตรวจทุกอย่างให้เรียบร้อยฉันก็วิ่งออกจากห้องพร้อมกอดกล่องบัตเตอร์เค้กแนบอกด้วยความปลื้มใจ พยายามจะหุบยิ้มแล้ว แต่มันห้ามไม่อยู่จริงๆ น่ะล่ะ จนพี่ยามที่ยืนเฝ้าตรงประตูรั้วถึงกับเหลือบมองด้วยสายตาขยาดๆ

ฉันไม่ได้บ้าหรอก หรืออาจจะบ้าจริงๆ ก็ได้

ไม่รู้สิ แค่เห็นว่าสีกล่องของฉันแตกต่างจากทุกคน

แค่นี้...ฉันก็มีความสุขแล้วล่ะ

"I feel your fever from miles around. I'll pick you up in my car and we'll paint the town. Just kiss me baby and tell me twice that you're the one for me~"

ฉันฮัมเพลง The Way You Make Me Feel ของ Michael Jackson จากเพลย์ลิสต์ของพ่อที่เปิดอยู่ ด้านนอกฝนตกหนักจนเกือบกลบเสียงเพลงในรถ

ทุกๆ สัปดาห์ฉันจะต้องหาวันว่างเพื่อไปทานข้าวกับครอบครัว มันเป็นข้อตกลงที่แม่สร้างขึ้นหลังจากที่ฉันตัดสินใจหนีออกจากบ้าน

อ่า...ฉันไม่ได้เป็นเด็กมีปัญหาที่หนีออกจากบ้านหรอก การหนีออกจากบ้านของฉันมันมีเหตุผลและฉันวางแผนมาอย่างดี ถ้าคุณพอจะมีเวลาสักสองสามนาที ฉันสามารถเล่าให้ฟังได้นะ

เรื่องมันเริ่มจากฉันเบื่อที่ถูกพ่อกับแม่เลี้ยงดูประคบประหงมอย่างกับไข่ในหินเต็มที มันทำให้ฉันอึดอัด วัยรุ่นอายุเท่าฉันมันต้องเป็นวัยที่ต้องค้นหาตัวเองไม่ใช่เหรอไง แต่ฉันกลับมีแม่คอยมารับมาส่งตลอด ต้องการอะไรแม่ก็จะจัดแจงมาให้ทุกอย่าง สายตาของแม่ตามติดทุกฝีก้าวและพร้อมจะยื่นมือเข้ามาช่วยทุกครั้งที่ฉันเจอปัญหา มันถึงหล่อหลอมให้ฉันกลายเป็นคนอ่อนแอปวกเปียกแบบนี้น่ะสิ

พอกันที! ฉันควรได้เผชิญกับความจริงบนโลกใบนี้ด้วยตัวเองสักตั้ง!

หลังจากกำหมัดพูดกับตัวเองหน้ากระจกแบบนั้น ฉันจึงตัดสินใจเริ่มแผนการหนีออกจากบ้าน แต่หนีโดยมีหลักการน่ะนะ ฉันเริ่มแผนนี้ตั้งแต่

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 16 3/2/2563 BE 11:22

ช่วงก่อนปิดเทอม โดยฉันตระเวนหางานพาร์ตไทม์ที่น่าสนใจ จนรุ่นน้องที่รู้จักแนะนำร้าน Candy House ที่เธอกำลังทำงานอยู่ให้ฉัน ซึ่งมันก็คือร้านขายลูกอมน่ารักๆ งานไม่ได้หนักเกินไป ค่าตอบแทนก็สมน้ำสมเนื้อ พอฉันได้เข้ามาคุยกับเจ้าของร้านดูแล้ว ชั้นสองและชั้นสามของร้านว่าง คุณน้าเจ้าของร้านจึงอนุญาตให้ฉันอาศัยอยู่ที่ชั้นสองระหว่างทำงานที่ร้านได้

โป๊ะเชะ! ทุกอย่างลงตัว

จากนั้นฉันจึงไปอธิบายให้พ่อฟัง พ่อคล้อยตามฉันได้ไม่ยาก คนที่ยากน่ะคือแม่ต่างหาก รายนั้นโวยวายลั่นบ้านเพียงแค่ฉันเอ่ยปากว่าจะทำงานพาร์ตไทม์ ตอนที่ฉันบอกว่าจะย้ายไปอาศัยอยู่ที่ชั้นสองของร้านด้วย แม่แผดเสียงห้ามจนบ้านแทบแตก ฉันกับพ่อถึงกับนั่งอึ้งในขณะที่แม่กลายร่างพ่นไฟไปทั่วโต๊ะกินข้าว

เรื่องแบบนี้ต้องใช้เวลา ฉันรู้ดีและฉันเผื่อเวลารอให้แม่สงบจิตสงบใจเอาไว้แล้ว

ฉันกับพ่อใช้เวลาเกือบเดือนในการช่วยโน้มน้าวให้แม่ตกลง ซึ่งแม่ก็ยอมอ่อนข้อให้เพราะเห็นว่าฉันอยากใช้ชีวิตของตัวเองจริงๆ แต่มีข้อแม้คือฉันจะต้องหาเวลามาทานข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากับพ่อแม่สัปดาห์ละหนึ่งครั้ง แน่นอนว่าฉันไม่มีปัญหา

นั่นแหละคือแผนการหนีออกจากบ้านครั้งแรกของฉัน

"ลูกแน่ใจนะว่าไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา" แม่ย้ำอีกครั้งเป็นรอบที่เท่าไหร่ไม่รู้ของวัน ส่วนฉันก็ยังคงตอบด้วยคำตอบเดิม

"ไม่ค่ะ"

"ลูกกินข้าวตรงเวลาใช่มั้ย"

"ตรงค่ะ"

"ครบสามมื้อหรือเปล่า"

"ครบค่ะ"

"วันนี้คุณถามลูกเรื่องกินข้าวมาห้าครั้งแล้วนะ" พ่อหันไปบอกแม่ที่ยังคงมองฉันด้วยสายตาเป็นห่วง

"คุณไม่เห็นเหรอว่าแก้มลูกตอบลง"

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 17 3/2/2563 BE 11:22

"หนูแก้มตอบมาตั้งแต่เกิดแล้วนะคะ" ฉันแย้ง พ่ออมยิ้มที่เห็นแม่อ้ำอึ้ง "หนูสบายดีค่ะแม่ ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงเลย"

"แน่ใจนะ เจลลี่"

"แน่ใจค่ะ แม่กับพ่อสบายใจได้เลย"

"ลูกไม่อยู่บ้านทั้งคน แม่จะสบายใจได้ไงกันล่ะ"

"ดึงดราม่าอีกแล้วนะ" พ่อแหย่แม่เป็นภาษาอังกฤษ จนโดนแม่ถลึงตาโตใส่

"เปล่าสักหน่อย ฉันก็ต้องห่วงลูกเป็นธรรมดาสิ"

"หนูรู้ค่ะแม่ แต่หนูสบายดีจริงๆ น้าแตมดูแลหนูดีมาก"

น้าแตมคือเจ้าของร้าน Candy House น่ะล่ะ ฉันไม่ได้โกหกแม่นะ น้าแตมดูแลฉันดีจริงๆ ทุกครั้งที่เข้าร้านน้าแตมมักจะอบขนมติดมือมาให้ฉันกินตลอดเลย แถมยังอร่อยด้วย เธอยังคอยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบฉันอยู่สม่ำเสมอ

"เดี๋ยวพ่อส่งหนูตรงร้านสะดวกซื้อข้างหน้านี้ก็ได้ค่ะ" ฉันบอกตอนที่พ่อเลี้ยวเข้ามาในซอย

"ทำไมล่ะ" แม่ถามขึ้นมาทันที "ให้พ่อไปส่งที่หน้าร้านเลยก็ได้นี่"

"หนูต้องซื้อของก่อนน่ะค่ะ เสร็จแล้วเดี๋ยวหนูเดินกลับร้านเอง ร้านอยู่ตรงหัวมุมถนนข้างหน้านี้ เดินไม่ถึงหนึ่งนาทีก็ถึงแล้วล่ะ"

พอเห็นว่าแม่ตั้งท่าจะแย้งอีกครั้ง ฉันจึงควักร่มออกมาโชว์

"หนูพกร่มมาด้วย ไม่ต้องห่วงค่ะ"

พ่อหัวเราะร่าอย่างชอบใจที่เห็นแม่อ้าปากค้าง ก่อนจะถูกแม่ตีไหล่เข้าให้หนึ่งที

"โอเคๆ งั้นพ่อส่งลูกตรงนี้นะ ดูแลตัวเองดีๆ ด้วย เจลลี่"

"หนูไปก่อนนะคะ" ฉันโน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อหอมแก้มพ่อกับแม่คนละฟอด ก่อนจะหันไปหยิบข้าวของตัวเองขึ้นมาถือ

"บาย ลูกรัก" แม่บอก

"พวกเรารักลูกนะ" พ่อขยิบตาให้

"ไว้เจอกันสัปดาห์หน้า รักพ่อกับแม่นะ"

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 18 3/2/2563 BE 11:22

ฉันกางร่มและรีบวิ่งลงมาจากรถ ตรงเข้าไปในร้านสะดวกซื้ออย่างรวดเร็ว แต่ก็ยังไม่วายถูกน้ำฝนที่เจิ่งนองกระเซ็นเปรอะรองเท้าผ้าใบจนเป็นรอยคล้ำ

ลืมไปว่าวันนี้ใส่รองเท้าผ้าใบสีขาวมาด้วย ฮือ~

แต่จะให้กลับไปเลยโดยไม่ได้แวะซื้อของก็ไม่ได้อีก เพราะตอนนี้ฉันเป็นวันนั้นของเดือน ไม่งั้นฉันคงต้องนอนไม่สบายตัวแน่ๆ

หลังจากซื้อของใช้ส่วนตัวเรียบร้อย ฉันก็เดินออกมายืนตั้งหลักอยู่ข้างหน้าร้านสะดวกซื้อ ตอนแรกว่าจะยืนรอให้ฝนซาลงกว่านี้อีกสักหน่อย แต่ดูท่าทางแล้วฝนยังไม่มีแววว่าจะหยุดตกเลยด้วยซ้ำ แถมยังส่งเสียงขู่ลงมาด้วย สุดท้ายฉันก็ตัดสินใจเดินไปตามฟุตปาธเพื่อกลับร้าน

Candy House เป็นร้านขายลูกอมตามชื่อร้านเลย มันตั้งอยู่ใจกลางเมืองกรุงเทพฯ การที่ร้านตกแต่งให้เหมือนกระท่อมขนมหวานของแม่มดในนิทานก่อนนอนทำให้ร้านนี้เป็นที่นิยมของเหล่าเด็กวัยประถมและวัยรุ่นทั่วไป นอกจากจะขายลูกอมแล้วร้านของเรายังมีลอลลิป็อป ขนมสายไหม แคนดี้แคน หมากฝรั่ง เยลลี่หลากหลายรสชาติที่มีให้ชิมจนฟันผุไปข้างเลยล่ะ พนักงานในร้านมีไม่กี่คน ที่ฉันสนิทด้วยก็มีแอนน์ รุ่นน้องต่างโรงเรียนที่เป็นคนแนะนำให้ฉันมาทำงานที่ร้านนี้ นอกจากนั้นยังไม่มีพนักงานคนไหนพักที่ร้านเลยยกเว้นฉัน ข้อดีของการพักที่นี่คือมันใกล้สถานที่ทำงานมาก แค่เดินลงมาชั้นล่างฉันก็เริ่มทำงานได้เลย และข้อดีอีกข้อคือร้าน Candy House อยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนของฉันด้วย ผลประโยชน์สองต่อเห็นๆ ถ้าฉันปฏิเสธร้านนี้ก็แย่แล้วล่ะ

ใช้เวลาไม่กี่นาทีฉันก็เดินมาถึงร้าน บอกแล้วว่ามันไม่ได้ไกลเลยจริงๆ

ทว่าแสงสว่างในร้านทำให้ฉันชะงักขาอยู่กับที่

อะไรกัน ทำไมไฟถึงเปิดอยู่ล่ะ ก่อนออกไปประชุมฉันมั่นใจว่าตัวเองปิดไฟเรียบร้อยแล้วนะ ยิ่งไปกว่านั้นเลยคือประตูหน้าร้านไม่ได้ล็อก

หรือว่าจะเป็นพนักงานคนอื่น แต่ว่าวันนี้ร้านปิดนี่นา เพราะมีประกาศว่าวันนี้ไฟจะดับหลายชั่วโมง เนื่องจากจะมีการซ่อมเสาไฟฟ้าหน้าปากซอยน้าแตมเลยสั่งให้วันนี้เป็นวันหยุดพิเศษไปเลย ไม่มีทางที่จะมีพนักงานคนไหน

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 19 3/2/2563 BE 11:22

มาทำงานวันนี้แน่ๆ และคนสุดท้ายที่อยู่ในร้านก็คือฉัน ซึ่งฉันไม่เคยลืมล็อกร้านก่อนออกไปไหนเลยสักครั้งเดียว

ฉันค่อยๆ หมุนลูกบิดเข้าไปในร้าน กวาดสายตาสอดส่องไปทั่วเพื่อหาความผิดปกติ แต่ทุกอย่างกลับเหมือนเดิม เหมือนตอนที่ฉันออกไป บรรยากาศเงียบสนิท มีเพียงเสียงกระดิ่งตรงประตูเท่านั้นที่ดังกังวานไปทั่ว ชั้นไม้ที่ถูกทาด้วยสีพาสเทลตั้งไล่ระดับสีสวยงาม โหลแก้วลูกอมยังคงเรียงเป็นระเบียบ รวมไปถึงตุ๊กตาขนมปังขิงตัวเบ้อเร่อที่นั่งอยู่มุมร้านอย่างสงบสุขด้วย

นี่มันชักแปลกๆ แล้วนะ

หรือว่า...

ฉันรีบพุ่งตัวไปที่เคาน์เตอร์คิดเงินก่อนเป็นอันดับแรก แต่มันก็ไม่มีร่องรอยการงัดแงะอะไรทั้งสิ้น เงินข้างในก็ไม่ได้หายไป โล่งใจไปหน่อยแฮะ นึกว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีซะแล้ว ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาคนที่ต้องรับผิดชอบจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากฉันคนนี้

"มาสักที"

จู่ๆ เสียงทุ้มของใครบางคนดังขึ้นในร้านจนฉันสะดุ้งโหยง จากนั้นเจ้าตัวก็ลุกขึ้นยืนพร้อมกับถือถุงลูกอมที่แกะแล้วมาด้วย

"โจร!"

"เธอน่ะสิโจร" เขาย้อนเสียงขุ่น ก่อนจะหยิบลูกอมเข้าปากหนึ่งเม็ด

ผู้ชายคนนี้มีเส้นผมสีเงินปรกหน้าผาก จมูกเป็นสันยาวสมส่วน ดวงตาเรียวสวยเหมือนใครบางคนที่ฉันรู้จัก การแต่งตัวดูดีมีสกุล แต่ช่างเถอะ ต่อให้ใส่สูทผูกไทแต่แอบเข้ามาตอนร้านปิดแบบนี้มันไม่ใช่เรื่องดีเลยสักนิด

"นายเป็นใคร เข้ามาในนี้ได้ยังไง" ฉันก้าวถอยหลัง ยกร่มในมือขึ้นขู่ มันเป็นอาวุธเดียวที่ฉันพอจะหามาป้องกันตัวได้ในเวลานี้ "จะมาขโมยลูกอมงั้นเหรอ!?"

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกหรอกนะที่มีคนเข้ามาเพื่อจะขโมยลูกอมกินน่ะ จริงอยู่ที่ร้านของเรามีนโยบายแปะเด่นอยู่บนผนังว่า 'ลูกค้าสามารถชิมลูกอมก่อนซื้อได้' แต่การที่บุกเข้ามายามวิกาลแบบนี้มันมากเกินไปแล้ว

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 20 3/2/2563 BE 11:22

"เธอเป็นพนักงานคนใหม่ของที่นี่ใช่มั้ย" เขาตอบด้วยคำถาม

"ใช่"

"ดี เพราะฉะนั้น..."

"ถ้านายก้าวเข้ามาอีกก้าวเดียว ฉันโทรแจ้งตำรวจแน่!"

แทนที่เขาจะถอยหนี ผู้ชายคนนี้กลับแค่นหัวเราะพร้อมชี้นิ้วเข้าที่หน้าอกตัวเอง

"เธอจะโทรแจ้งจับฉันเนี่ยนะ"

"ซะ...ใช่ นายกล้าดียังไงถึงบุกเข้ามาในร้านคนอื่นแบบนี้"

"เธอกล้าดียังไงถึงจะโทรแจ้งจับลูกชายเจ้าของร้าน"

"ฉันกล้าโทรแน่!"

ฉันโพล่งตอบออกไปเสียงดัง ก่อนจะอ้าปากค้าง

มะ...เมื่อกี้เขาว่าไงนะ 'ลูกชายเจ้าของร้าน' งั้นเหรอ

"นายว่าไงนะ!?"

"เธอจะแจ้งจับลูกชายเจ้าของร้านงั้นเหรอ"

ภาพของน้าแตมซ้อนทับใบหน้าของผู้ชายคนนี้ขึ้นมาทันที จะว่าไปแล้วโครงหน้าของหมอนี่มีส่วนคล้ายน้าแตมเจ้าของร้านอยู่เหมือนกันนะ แต่ใครจะไปเชื่อง่ายๆ กันเล่า

"ฉัน...ฉันจะรู้ได้ไงว่านายไม่ได้โกหก"

ถึงฉันจะเป็นคนบื้อเชื่อคนง่าย แต่การเชื่อลมปากคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอหน้าครั้งแรกแบบนี้มันก็ดูบื้อเกินไปหน่อยแล้ว

ร่างสูงหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมากด ก่อนจะยื่นหน้าจอมาให้ฉันดู มันเป็นรูปของเขาถ่ายคู่กับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งก็คือ...น้าแตมงั้นเหรอ ผู้หญิงผมสั้นคนนี้คือน้าแตม เจ้าของร้านชัดๆ ชุดที่เธอสวมอยู่ฉันก็เคยเห็นน้าแตมใส่มาที่ร้าน แถมดวงตาของทั้งสองคนเวลายิ้มยังเหมือนกันราวกับถอดแบบกันมาเลย

"เชื่อยัง?"

"นายคือลูกชายน้าแตม" ฉันพึมพำ แต่ยังคงไม่ลดด้ามร่มที่จ่อหน้าเขาอยู่

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 21 3/2/2563 BE 11:22

ความจริงฉันรู้อยู่แล้วว่าน้าแตมมีลูกชายและเธอก็เคยเอารูปให้ฉันดูครั้งหนึ่ง แต่ฉันไม่ได้สนใจนักหรอก รู้แค่ว่าเป็นผู้ชายรูปร่างดีคนหนึ่งและตอนนี้เขาไปเที่ยวต่างประเทศ ใครจะไปคิดล่ะว่าจู่ๆ หมอนี่จะโผล่เข้ามาในบ้านแบบนี้

ถ้าจำไม่ผิด ชื่อของเขาขึ้นต้นด้วยตัว J อะไรสักอย่าง รู้สึกว่าเขาจะชื่อ...

"นายคือ...จิมใช่มั้ย"

"จิมมี่" เขาแก้ก่อนจะเดาะลิ้นพร้อมกับใช้นิ้วดันปลายร่มที่ชี้หน้าเขาลง

"น้าแตมบอกว่านายไปเที่ยวต่างประเทศไม่ใช่เหรอ"

"ฉันกลับมาแล้วนี่ไง"

"แล้วนายเข้ามาในนี้ได้ยังไง"

"ฉันก็มีกุญแจหน้าร้านเหมือนกันนะ ไม่ได้บุกเข้ามาเหมือนที่เธอคิด" เขายักไหล่ "แต่ฉันเข้าไปข้างในไม่ได้เพราะประตูล็อก ซึ่งปกติมันไม่เคยล็อก ฉันเลยต้องนั่งรอให้พนักงานอย่างเธอกลับมาเปิดให้น่ะสิ"

จิมมี่ชี้นิ้วไปที่ประตูไม้ด้านหลังฉัน มันเป็นประตูสำหรับพนักงานเท่านั้น อีกอย่างมันเป็นทางขึ้นไปชั้นบนของร้านด้วย ฉันเลยล็อกมันเอาไว้ทุกครั้งที่ไม่อยู่ร้านเพื่อความปลอดภัยน่ะล่ะ

"นายมีธุระอะไรถึงต้องเข้าไปในนั้น"

"ฉันมีเรื่องต้องไปจัดการชั้นบน"

"ชั้นบนเป็นห้องของฉัน"

"ฉันหมายถึงชั้นสามน่ะ"

"ชั้นสาม?"

น้าแตมเคยบอกว่าชั้นสามถูกปล่อยร้างไว้หลายปีแล้ว ก่อนที่ฉันจะเข้ามาทำงานซะอีก

"ใช่ รีบๆ เปิดประตูให้ฉันได้แล้ว" เขาเดินอ้อมมาหลังเคาน์เตอร์พร้อมกับโยนลูกอมเข้าปาก "จะล็อกทำไมไม่รู้ เสียเวลารอชะมัด"

"เดี๋ยวก่อน" ฉันรั้งเขาไว้ ก่อนจะจิ้มนิ้วไปยังถุงลูกอมรส Cotton Candy Sky ในมือเขา "นายต้องจ่ายค่าลูกอมถุงนั้นด้วย"

"ฉันเป็นลูกเจ้าของร้านนะ เผื่อเธอลืม" เขาเลิกคิ้ว

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 22 3/2/2563 BE 11:22

"ใช่ แต่นายจะหยิบสินค้าในร้านเข้าปากตามใจชอบไม่ได้ ถ้าอยากชิมก็ไปกินสำหรับชิมฟรีสิ ไม่ใช่แกะห่อใหม่แบบนี้"

"ถ้าฉันจ่ายเธอจะยอมเปิดประตูให้ใช่มั้ย" เขาพูดเสียงขุ่น จนฉันเป็นฝ่ายห่อไหล่ลงเล็กน้อย

พอคิดดูอีกที จะให้คิดเงินลูกชายเจ้าของร้านมันก็ดูกระอักกระอ่วนพอตัว แต่เลือดพนักงานในตัวฉันมันข้นคลั่กน่ะสิ

"อ่า ชะ...ใช่"

"เท่าไหร่"

"ห่อนั้นหะ...หกสิบเก้าบาท"

"แพงชะมัด" จิมมี่บ่นพึมพำพร้อมกับควักกระเป๋าเงินออกมา

เดี๋ยวนะ นี่มันร้านของแม่นายนะ จะมาบ่นแพงได้ไง ฮึ่ย แล้วรสที่เขาหยิบเป็นรสใหม่ที่เพิ่งนำเข้ามาเมื่อสัปดาห์ที่แล้วด้วย เลือกหยิบรสแพงกินเองช่วยไม่ได้

"ไม่ต้องทอน" เขายัดแบงก์ใส่มือฉัน

"นะ...นายให้ทิปฉันงั้นเหรอ"

"แล้วแต่เธอเลย" เขาตอบอย่างขอไปที

"อ่า...ฉันไม่เก็บไว้คนเดียวหรอก เรามีกฎว่าถ้าได้ทิปจะต้องเอาใส่กล่องทิปตรงเคาน์เตอร์น่ะ มันเป็นกฎที่น้าแตมตั้งขึ้นเอง เพราะฉะนั้นนายสบายใจได้เลย ฉันไม่มุบมิบไว้คนเดียวแน่นอน"

ให้ตายเถอะ ฉันเผลอพูดอะไรออกไปยาวๆ อีกแล้ว ดูสายตาที่หมอนี่มองมาสิ เหมือนเห็นคนพูดออกมาแล้วมีลูกอมร่วงออกจากปากงั้นแหละ

"เธอจะเอาเงินทอนไปทำอะไรก็เรื่องของเธอ" เขาถอนหายใจหน่าย "เปิดประตูให้ได้ยัง"

"อะ...อื้มๆ"

ฉันรีบหยิบกุญแจในกระเป๋าสะพายออกมาไขประตูให้เขา โดยที่มีร่างสูงจ้องมองตลอดทุกการเคลื่อนไหว

นี่เขาคงไม่คิดว่าฉันแปลกหรอกใช่มั้ย ก็แค่...พล่ามออกทะเลไปนิดเดียวเอง

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 23 3/2/2563 BE 11:22

ด้านหลังประตูเป็นห้องสำหรับพักผ่อนของพนักงาน ด้านขวาเป็นห้องเก็บของซึ่งถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเก็บลูกอมและขนมโดยเฉพาะ เพราะการเก็บลูกอมต้องคงอุณหภูมิไว้ให้คงที่ ส่วนทางด้านซ้ายเป็นบันได ขึ้นไปจะเจอกับห้องของฉัน

"ซะ..." เชิญ

ไม่ต้องรอให้บอกจิมมี่ก็เดินอาดๆ เข้าไปข้างใน

"เดี๋ยวก่อน"

"อะไรของเธออีกเนี่ย" คิ้วเข้มของเขาขมวดเข้าหากัน

"เอ่อ...เรื่องที่นายต้องจัดการน่ะคืออะไรเหรอ ชั้นสามมันร้างนะ"

"ฉันรู้ว่าร้าง"

"นั่นแหละ ฉันถึงถามไง"

"ฉันเป็นลูกเจ้าของร้านนะ ฉันจะทำอะไรมันก็เรื่องของฉัน"

"แต่ฉันอาศัยอยู่ที่นี่นะ ฉันมีสิทธิ์ที่จะรู้ไม่ใช่เหรอไง"

นั่นฟังดูเป็นข้ออ้างที่ไม่สมเหตุสมผลเลย ถ้าเทียบกับเขาที่มีสิทธิ์จะทำอะไรที่นี่ก็ได้ด้วยเหตุผลลูกเจ้าของร้าน แต่ฉันก็อยากรู้นี่นาว่าเขาจะขึ้นไปทำอะไรข้างบนตอนกลางคืนแบบนี้

หาของ? ซ่อมไฟ? หรือว่า...บิ๊กคลีนนิ่งเดย์?

แต่คำตอบที่เขาบอกมันไม่ตรงกับที่ฉันคิดสักอย่าง

"ฉันจะย้ายมาอยู่ที่นี่"

เขาตอบเสียงห้วนก่อนจะเดินหายขึ้นไปข้างบน ทิ้งให้ฉันยืนอ้าปากค้างอยู่ตรงประตู

เมื่อกี้เขาว่าไงนะ!?

ย้ายมาอยู่ที่นี่งั้นเหรอ

โอ้มายยย...เซอร์ไพรส์ยิ่งกว่าตอนโผล่เข้ามาในร้านอีก!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page_I Jelly You □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.indd 24 3/2/2563 BE 11:22